

Likkutei Sichos

Volume 16 | Tetzaveh | Sichah 1

Adding to the Count

Translated by Rabbi Shmuel Kesselman

Edited by Rabbi Eliezer Robbins and Rabbi Y. Eliezer Danzinger

A note on the translation: Rounded parentheses and square brackets reflect their use in the original *sichah*; squiggly parentheses are interpolations of the translator or editor. The footnotes in squiggly parentheses in this translation are those of the translators or editors, and do not correspond to the footnotes in the original. Great effort has been made to ensure the accuracy of the translation, while at the same time striving for readability. However, the translation carries no official authority. As in all translations, the possibility of inadvertent errors exists. **Your feedback is needed — please send all comments to: info@projectlikkuteisichos.org**

לקוטי שיחות חלק טז, תצוה א'

תרגום חופשי ללשון הקודש * כל הזכויות שמורות לקה"ת

1.

TWO OPPOSITE INTERPRETATIONS

Regarding the command,¹ “Make the robe of the *ephod*...,”² the Torah says,³ “Its neck opening shall have a woven hem all around it, like the neck opening of a coat of armor; it shall not be torn.” Rashi quotes the words, “it shall not be torn,” and explains: “So that it will not tear, and whoever tears it violates a prohibition...” (as will be discussed in section 2).

We must clarify: Rashi (first) explains that “it shall not be torn” means, “**So that** it will not tear.” Thus, Rashi clearly maintains that “it shall not be torn” is not a separate point (and command). Rather, this clause serves to explain why the Torah instructs that “its neck opening shall have a hem... like the neck opening of a coat of armor, (**so that**) it shall not tear.”

Why then does Rashi go on to add (using the letter ‘*vav*’ {‘and’} indicating an addition), “And whoever tears it violates a prohibition,” indicating that the clause, “it shall not be torn” is (**not** meant as a rationale, but as) a command, a separate prohibition?

An even greater conundrum: The *Talmud*⁴ records, “Rachava said in the name of Rabbi Yehuda: One who tears one of the priestly garments incurs lashes, as it says, ‘It shall not be torn.’ Rav Acha Bar Yaakov challenged: Perhaps the Torah means, ‘make a hem for it so that it will not tear?’ {The *Talmud* responds} Is it written ‘so that it will not tear?’” Meaning, if we explain the clause, “it shall not be torn,” as, “**so that** it will not tear,” this **cannot** be construed as a prohibition.

[However, to address this issue, the Torah commentators⁵ follow one of two paths. Some

א. בציוויי “ועשית את מעיל האפוד וגו'” כתיב: “שפה יהי לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהי לו לא יקרע.” ופירש רש"י “לא יקרע – כדי שלא יקרע והקורעו עובר בלאו וכו'” (ויקרא קמ"ב ס"ב).

ואינו מוכן: ממה שכתב רש"י (בתחילת פירושו) ש“לא יקרע” היינו “כדי שלא יקרע”, מוכן שנקט ש“לא יקרע” אינו ענין (וציווי) בפני עצמו, אלא נתינת טעם על הכתוב לעיל מיני – “שפה יהי לפיו גו' כפי תחרא גו' (כדי ש) לא יקרע” –

וא”כ מהו שהוסיף רש"י בהמשך לזה (ובגוף המוסף) “והקורעו עובר בלאו”, אשר עפ”ז תיבות “לא יקרע” הן (לא נתינת טעם, אלא) ציווי, לאו כפ”ע?

והתמיהה אף גדולה מזו: בגמרא איתא – “אמר רחבא אר”י המקרע בגדי פהוניה לוקה שנאמר לא יקרע. מתקיף לה רבא”י ודלמא הכי קאמר רחמנא נעביד ליה שפה פי היכי דלא ניקרע, מי כתיב שלא יקרע.” והיינו שהפירוש ב”לא יקרע” – “כי היכי דלא ניקרע” הוא בסתירה לפירוש שהוא לאו.

[ואמנם מטעם זה מצינו ב' שיטות במפרשי התורה: יש מפרשים ש“לא

explain that “it shall not be torn” only provides a rationale for that which was stated previously {i.e., the instruction to make a hem}, and some explain that this clause serves as a separate prohibition.]

יְקַרְעַ "הוא רק נתינת טעם אדלעיל מיני, ויש מפרשים שהוא לאו בפ"ע].

As such, it is puzzling: How can Rashi combine two contradictory explanations in the same interpretation?⁶

וא"כ תמוה: איך צירף רש"י שני פירושים הפכיים לכדי פירוש אחד?

2.

WHERE DOES *PSHAT* CONNOTE A MITZVAH COUNT?

Rashi continues:

This is enumerated among the Torah's prohibitions. Likewise, {the commands} “and the breastplate shall not move,”⁷ and likewise, “they shall not be removed from it,”⁸ said regarding the Ark's poles {are enumerated among the Torah's prohibitions}.

ב. בהמשך דברי רש"י שם: "שזה ממנין לאוין שבתורה וכן ולא יזח החושן וכן ולא יסורו ממנו הנאמר בברי הארון".

At first glance, it appears that Rashi adds the point, “This is enumerated⁹ among the

בפשטות נראה, שפונת רש"י בהוספת שזה ממנין לאוין שבתורה" היא

¹ *Shemos* 28:31.

² {The *Kohen Gadol*, during his service in the *Mishkan* and Temple wore eight garments. Our *parshah* contains detailed instructions as to how these garments were to be made and how they were to appear. The *ephod*, or apron, was made from blue, red, and purple wool, white linen, and gold strands. The apron was tied by a belt around the waist and covered the lower half of the body in the back and partially in the front. Two straps protruded from the back, angled over the High Priest's shoulders, where a gold chain connected them to the breastplate. At the end of the straps were two stones on which the names of the twelve tribes were inscribed.}

³ *Shemos* 28:32.

⁴ *Yoma* 72a.

⁵ *Rasag, Avrohom ben HaRambam* commenting on this verse.

⁶ *Tzeidah Laderech*, explains that Rashi offers two alternative explanations of this verse. However, this answer is unsatisfactory, for Rashi would have indicated as such.

⁷ *Shemos* 28:28. {The context is as follows: “They must link the bottom of the breastplate by its rings to the rings of the *ephod*... The breastplate shall not move (come loose) from the *ephod*.”}

⁸ *Shemos* 25:15. {The context is as follows: “The poles must remain in the Ark's rings, they shall not be removed from it.”}

⁹ {In the Hebrew original, “*minyan hamitzvos*, literally, the enumeration of the *mitzvos*. The *Talmud* (*Makos* 23b) writes that Moshe was given 613 *mitzvos* at Sinai, 365 prohibitions corresponding to the days of the year; and 248 positive commandments corresponding to the limbs of the human body. Neither the *Chumash* nor the *Talmud* offer an exact list. Therefore, many of the great Sages of the early second millennium sought to write and compile exact lists of the *mitzvos* and their definitions, such as Rambam, Rav Saadia Gaon, and *Sefer HaChinuch*. }

Torah’s prohibitions” to prove that “it shall not be torn” is a prohibition, despite the verse’s implication (as Rashi first explains) that {“it shall not be torn” is not a command, but an explanation as to why a hem is to be woven, i.e.,} “**so that** it will not tear.”

לְהֵבִיא רֹאֵי שֵׁלָא יִקְרַע הוּא לָאו –
אִף שְׁמִשְׁמַעוֹת הַפְּתוּב הִיא (כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב רִשׁׁי בְּתַחֲזִילַת פִּירוּשׁוֹ) “כִּדִּי
שֵׁלָא יִקְרַע.”

This is difficult to understand. Rashi’s interpretations are always based on *peshuto shel mikra*.¹⁰ What is Rashi’s basis in *pshat* that “it shall not be torn” is counted as a prohibition?

וְאֵינוּ מוֹכֵן: הֲלֹא פִירוּשׁ רִשׁׁי מִיּוֹסֵד
עַל פְּשׁוּטוֹ שֶׁל מִקְרָא – וּמִנֵּי לְרִשׁׁי
מִפְּשׁוּטוֹת הַפְּתוּבִים שֵׁלָא יִקְרַע הוּא
“מִמֵּנֵן לְאוּן שְׁבַתוֹרָה”?

[Indeed, Rashi previously mentions the concept of *minyān hamitzvos*,¹¹ and so this concept obviously plays a role in an explanation based on *pshat*. But we see no compelling evidence, based on the simple sense of these verses, that “it shall not be torn” is enumerated among the prohibitions.]

[אֶמְנָם עֲצָם עֲנִינֵן מִנֵּי הַמִּצְוֹת כְּבָר
הוֹבָא בְּפִירוּשׁ רִשׁׁי עַה”ת – וּמִמֵּלָא,
לִשְׁ לִזְה מְקוֹם בְּפִשׁוּטוֹ שֶׁל מִקְרָא, אֲבָל
לְכַאוּרָה אֵין כָּל הַכְּרַח בְּפִשׁוּטוֹת
הַפְּתוּבִים שֶׁהֲלֹאוֹ “לֹא יִקְרַע” נִכְנָס
בְּמִנֵּי זֶה].

3.

IS IT A PROBLEM OR NOT?

Rashi’s closing words are even more difficult: “Likewise, ‘the breastplate shall not move,’ and likewise, ‘they shall not be removed from it,’ mentioned regarding the Ark poles.” Commentators¹² suggest that Rashi’s intention in bringing these two examples is to present parallel texts to the clause “it shall not be torn,” which serves both as a prohibition and as a rationale for that which was stated previously (“so that it will not tear”). This is because in both examples, the simple meaning of, “it shall not move,” and, “they shall not be removed,” is, “**so that** it shall not move,” and, “**so that** they will

ג. וְיִוְתֵר מִזֶּה אֵינוּ מוֹכֵן סִיוֵם פִּירוּשׁ
רִשׁׁי “וְכֵן וְלֹא יִזַּח הַחֹשֶׁן וְכֵן לֹא
יִסוּרוּ מִמֵּנֵי הַנְּאָמַר וְכוּ” . הַמְּפָרְשִׁים
פְּתוּבוֹ, שְׁכַוִּונַת רִשׁׁי בְּהֵבִיאוּ פְּסוּקִים
אֵלֶּה הִיא לְהֵבִיא דוּגְמָא לְפִירוּשׁוֹ
שֵׁלָא יִקְרַע” הוּא הֵן לָאוּ בְּפִנֵּי עֲצָמוֹ
וְהֵן נִתְיַנַּת טַעַם (“כִּדִּי שֵׁלָא יִקְרַע”) –
מִפְּנֵי שֶׁאִף בְּפִסוּקִים אֵלֶּה הַפִּירוּשׁ
הַפְּשׁוּט בְּ“וְלֹא יִזַּח” וּבְ“לֹא יִסוּרוּ” –
הוּא כִּדִּי שֵׁלָא יִזַּח” “כִּדִּי שֵׁלָא יִסוּרוּ”,
וּמִ“מ אֵלוֹ הֵן לְאוּן בַּפֿ”ע הַנִּמְנִים
בְּמִנֵּי הֲלֹאוּן.

¹⁰ {In the Hebrew original, “*peshuto shel mikra*,” often referred to as “*pshat*.” Rashi states in his commentary to *Bereishis* 3:8: “I have come only to explain the plain meaning of the Torah.” Though there are many levels and depths of interpretation on the Torah, Rashi adopts a straightforward approach.}

¹¹ *Bereishis* 32:5; *Shemos* 24:12; see also *Bamidbar* 15:39.

¹² *Sifsei Chachamim*’s gloss on Rashi (in the name of *Gur Aryeh*).

not remove them.” Nonetheless, both are independent prohibitions that are enumerated among the Torah’s prohibitions.

What remains unclear [in addition to the difficulty (similar to that raised in section 2) regarding each of these examples: What is Rashi’s basis in *pshat* that they are to be counted as Torah prohibitions?]:

In his remarks on the verses, “it shall not move,” and, “they shall not be removed,” Rashi does not explain that these clauses serve as both a rationale and an independent prohibition. Thus, however we look at this issue, we face an enigma: If explaining “it shall not be torn” as both a prohibition and a rationale is difficult, Rashi should have addressed this issue in his remarks on the earlier verses, “it shall not move,” and, “they shall not be removed from it.” And if Rashi maintains that this explanation does not pose a difficulty [on the contrary — it is so simple that Rashi does not need to write it because the novice student of Scripture¹³ will reach this conclusion by himself], what compelled Rashi to offer this explanation here (and even support it with proofs)?

4.

STRANGE TERMINOLOGY

Some commentators¹⁴ resolve the first question (above in section 1) as follows: *Peshuto shel mikra* implies that “it shall not be torn” (“it shall not move,” and, “they shall not be removed”) are not commandments. Rather,

ואינו מוכן [נוסף על זה שגם על
דוגמאות אלה יש לשאול (ע"ד הנ"ל
ס"ב): מנין לרש"י מפשטות הפסוקים
שהם "ממנין לאוין שבתורה"?:

בפסוקים "ולא יזח" ו"לא יסורו" לא
פירש רש"י על אחר שיש בהם נתינת
טעם וגם לא בפ"ע – וממה נפשך:
אם ישנו קושי לפרש "לא יקרע" הן
קטעם והן פלאו, ה"י על רש"י לבאר
זאת על אחר בפסוקים "לא יסורו"
ו"ולא יזח" האמורים קודם לכן; ואם
ס"ל לרש"י שאין קושי בפירוש זה
[ואדרבה: זהו פירוש פשוט כ"כ, שאין
רש"י צריך לפרש מאומה שכן ה"כ
חמש" יעמוד על כך בעצמו] – מדוע
הוצרך רש"י להשמיענו זאת בפסוק
דין (ואף להביא ראיות לפירוש)?

ד. על השאלה הראשונה (דלעיל ס"א)
תירצו המפרשים: לפי פשוטו של
מקרא עולה לכאורה, ש"לא יקרע"
(וכן "ולא יזח" ו"לא יסורו") אינו
ציווי, אלא נתינת טעם על האמור לעיל

¹³ {“Ben chamesh lemikra,” in the Hebrew original, meaning, “a five-year-old beginning to study Scripture.” This is a term borrowed from *Pirkei Avos*, which teaches that the appropriate age for a child to begin studying Scripture is at the age of five. Rashi wrote his commentary on *Tanach* to solve problems that a 5-year-old student would encounter in understanding the simple meaning of a verse. Additionally, Rashi never expects the student to know more than the plain meaning of the earlier verses in the Torah.}

¹⁴ *Sifsei Chachamim* (in the name of *Gur Aryeh*) gloss on Rashi.

each of these verses provides a rationale for what was stated previously. However, had the Torah **only** intended to provide a rationale, it should have written, “**so that** it will not tear” (as the *Gemara* asks). By writing, “**it shall not be torn**” (“**it shall not** move,” and, “**they shall not** be removed”), the Torah hints that these clauses have a **double** meaning: (a) Understood simply, they provide a rationale for an earlier directive; and, (b) a **commandment**, “It shall not be torn.”

However, a difficulty remains (as mentioned above in section 3): Why does Rashi not offer this explanation **earlier** in his remarks on, “it shall not move,” and, “they shall not be removed”?

5.

EXTREME PASSIVE

The explanation: According to *pshat*, “it shall not move,” and, “they shall not be removed” are **not** rationales but commandments. For, as mentioned, if they were rationales, the Torah would have written, “**so that** they will not be removed,” and, “**so that** it will not move” (as the *Gemara* asks).

Although the Torah does not write {in the imperative form}, “**you** shall not **remove** them,” or (“**you** shall not **move**”), a command directed toward a **person**, written in second person, **you** shall not do so. But, “they shall not **be removed**” {in passive form} means that **the poles** should not be removed from the rings (and likewise, “**it** shall not move”).

Nonetheless, we can still interpret these verses as commandments. The onus is upon a **person** to ensure that the poles are not

מיני; אלא שאילו היתה זו נתינת טעם בלבד, ה' הכתוב צריך לומר "שלא יקרע" (וכקושיית הגמרא). ומזה שנתאמר "לא יקרע" (וכן "ולא יזח" ו"לא יסורו") מוכח, שהתורה מרמזת בזה משמעות כפולה: א) פשוטות משמעות הכתוב – נתינת טעם על האמור לעיל; ב) ציווי – "לא יקרע".

אלא שעדיין קשה (כדלעיל ס"ג): מדוע לא פירש רש"י כל זאת לעיל על "לא יסורו" ו"ולא יזח"?

ה. והביאור בזה: על הדרך הפשוט יש לפרש, ש"לא יסורו" ו"ולא יזח" אינם נתינת טעם, אלא רק ציווי ולא בפ"ע – מאחר שכמבואר לעיל, אילו היתה זו נתינת טעם הול"ל "שלא יסורו", "שלא יזח" (וכקושיית הגמרא);

ואף שהדבר לא נאמר בלשון "לא תסירם" (או "ולא תזיח") – שהוראתה ציווי על האדם, בלשון נוכח, שהוא לא יעשה זאת, אלא – "לא יסורו", היינו שהבדים לא יסורו מהטבעות (וכן "ולא תזיח") –

עדיין אפשר לפרש זאת בדרך ציווי, שהאדם צריך להשתדל שלא יסורו הבדים מן הטבעות (ועד"ז בפסוק

removed from the rings (and likewise, that “it shall not move”). This is similar to the command earlier in the verse, “**The poles shall be** in the Ark’s rings,” which is certainly a **commandment** despite the Torah not speaking of a **person’s** action, but rather speaking of the **poles** (“**The poles shall be** in the Ark’s rings”).

However, our verse is unlike the other verses. Our verse states, “*lo yikarei’ah* {it shall not be torn}” (with the vowel *kamatz* under the letter *kuf*, and the vowel *tzeirei* under the letter *reish*), in the *nifal*¹⁵ verb construct. Thus, **if** the phrase, “*lo yikarei’ah*” is a commandment, it must come to modify and add to the prohibition. As **Rashi** clarifies (regarding the verse,¹⁶ “No work *yei’aseh* {may be done} on these days”), “even through others.”^{17,18} This implies that the commands, “it shall not move,” and “they shall not be removed” (and many other warnings given regarding the *Mishkan* and its furnishings) do not apply to others who do so {whereas, “it shall not be torn,” is forbidden even for others}. However, *pshat* doesn’t support making such a distinction.

Therefore, Rashi explains this clause to mean, “so that it will not tear.” That is, this verse’s unusual construct indicates this clause is offering a rationale, unlike, “it shall not move,” and, “they shall not be removed.”

“וְלֹא יִזָּח” ; וע”ד הַצִּיּוּנִי בַתְּחִילַת הַפְּסוּק “בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן יִהְיוּ הַבְּדִים” – שֶׁהוּא צִיּוּנִי, אִף שֶׁהַכְּתוּב אֵינוֹ מְדַבֵּר אוֹדוֹת פְּעוּלַת הָאֲדָם, אֲלֵא אוֹדוֹת הַבְּדִים (“בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן יִהְיוּ הַבְּדִים”).

אֲלֵא שֶׁיִּשְׁנֹנוּ שִׁינוּי בְּכַתוּב דִּינָן, שְׁבוּ נְאֻמָּר “לֹא יִקְרַע” (קו”ף קְמוּצָה וְרִי”ש צְרוּי) – בְּנִיזָן נִפְעֵל, וְלִכֵּן – אִם אָמְנָם זֶהוּ צִיּוּנִי כְמוֹ “וְלֹא יִזָּח וְ”לֹא יִסּוּרוּ” – צְרִיף לְהִיּוֹת בְּצִיּוּנִי “לֹא יִקְרַע” שִׁינוּי וְהוֹסֵפָה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּצִיּוּנִים הָאֲחֵרִים, וְכִמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ רַש”י (עַל כָּל מְלֵאכָה לֹא יַעֲשֶׂה בָהֶם): אֲפִילוּ ע”י אֲחֵרִים. וְלִפִּי זֶה נִמְצָא שֶׁבְּצִיּוּנִים “וְלֹא יִזָּח וְ”לֹא יִסּוּרוּ” (וּבְעוֹד כַּמָּה אֲזַהְרוֹת בְּמִשְׁכַּן וְכַלְיוֹ) – אֵין אִיסוּר בְּנַעֲשֶׂה ע”י אֲחֵרִים! – וְזֶה אֵינוֹ מִתְקַבֵּל ע”ד הַפְּשֻׁט.

וְלִכֵּן פִּירֵשׁ רַש”י “כְּדִי שְׁלֵא יִקְרַע”: שִׁינוּי הַלְשׁוֹן בְּפִסּוּק מוֹרָה שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן נְתִינַת טַעַם, מִפְּנֵי שֶׁאֵין הַדְּבָר דּוּמָה לְ”לֹא יִסּוּרוּ” וְ”לֹא יִזָּח”.

¹⁵ {In the Hebrew language, root-verbs are generally two or three letters, that are then plugged in to many different forms depending on the vowels, prefixes, and suffixes, in order to change the tense, person and subject. The *nifal* construct takes the verb, places a *nun* as the prefix and adjusts the vowels as such turning the verb into passive form.}

¹⁶ *Shemos* 12:16. {This verse discusses the obligation to refrain from working on festivals.}

¹⁷ {That is to say that a Jew cannot have another person perform work on his behalf on the festivals.}

¹⁸ The difference between *yikarei’ah*, *yei’aseh* and *yei’achel*, (where the first letter word’s root has the vowel *kamatz*, in comparison with *yizach* {it shall not move} and *yasuru* {they shall not be removed}) is that these words in the *nifal* construct include any way of performing the activity. As Rashi writes, “even through others.” Similarly, “*lo yei’achel*” which Rashi (*Pesachim* 21b s.v. *Lo*) explains to mean “any type of eating.” Whereas *yizach* and *yasuru* do not give this connotation.

Nonetheless, the verse does not explicitly state, “**so that** it will not tear,” but rather, “it shall not be torn.” This indicates that it is **both** a command and an independent prohibition (as in section 4, above).

6.

THE CONTSTRUCT’S DOUBLE FUNCTION

We still need to clarify, however: If this clause is intended as a **command**, why does the Torah only allude to this command (by not writing directly, “**so that** it will not tear)? A command should be written clearly and explicitly!

To address this question Rashi continues, “This is enumerated among the Torah’s prohibitions....” Although “*Lo yikarei’ah*” also connotes a prohibition, this clause is not to be construed as the source of prohibition against tearing the robe, for we already know this from elsewhere, as we will explain. Rather, the Torah’s intention here “to **enumerate** it among the prohibitions.” In other words, the verse intends to enumerate this **previously known** prohibition among the 365 prohibitions. **Therefore**, this clause must connote a prohibition, but **this** prohibition can only be written as a hint.

What is the source of the prohibition against tearing the robe? It is clearly **understood** based on a **previous** verse:¹⁹ “Make sacred garments... that are **for dignity and beauty**,” and a torn garment is neither dignified nor beautiful.

אָבֵל מֵאַחַר שֶׁלֹּא נֶאֱמַר “שֶׁלֹּא יִקְרַע”,
אֲלֵא “לֹא יִקְרַע” – הָרִי מוֹכַח, שֶׁכָּאֵן
יִשְׁנוּ גַם צִוּוּי וְלֹא בִפְעֻלָּה (וְכֵן לִסְד).

ו. אָבֵל עֲדִיין אֵינוּ מוֹכֵן: אִם אָמְנָם
כְּוֹנֵת הַכְּתוּב לְצִוּוּי, מֵדוּעַ נֶאֱמַר
הַצִּוּוּי רַק בְּרִמּוֹז (עִי״ז שֶׁלֹּא נִכְתַּב
“שֶׁלֹּא יִקְרַע”)? הֲלֹא צִוּוּי צָרִיף
לְהַכְתִּיב בְּאוֹפֵן בְּרוּר וּבְפִירוּשׁ!

וְעַל כֵּן מִמְשִׁיף רִשׁׁי “שֶׁזֶה מִמְנִין
לְאוּיִן שְׁבִתוֹרָה”: זֶה שֵׁיִשׁ בְּמִשְׁמָעוֹת
תִּיבוֹת “לֹא יִקְרַע” גַּם לֹא, אֵינוּ כְּדִי
לְהַשְׁמִיעֵנוּ כָּאֵן אֶת עֵצֶם הָאִיסוּר
לְקְרוֹעַ אֶת הַמְּעִיל – זֹאת יוֹדְעִים אָנוּ
כְּבָר מִמָּקוֹם אַחֵר, כְּדִלְקָמֵן – אֲלֵא כְּדִי
שֶׁהָאִיסוּר יִהְיֶה “מִמְנִין לְאוּיִן”: כְּוֹנֵת
הַכְּתוּב כָּאֵן הֵיא לְכֹלֹל אֶת הָאִיסוּר
הַיְדוּעַ בְּחֻשְׁבוֹן שֶׁהִיא לֹא תַעֲשֶׂה, וְלִכְן
מוֹכַרְחַת לְהִיּוֹת כָּאֵן מִשְׁמָעוֹת שֶׁל לֹא.
וְעַנֵּן זֶה – יְכוּל לְהַכְתִּיב גַּם בְּרִמּוֹז
בְּלִבָּד.

וּמִמֵּינֵן יְדַעִינָן אֶת עֵצֶם הָאִיסוּר עַל
קְרִיעַת הַמְּעִיל? – הָרִי זֶה מוֹכֵן
בְּפִשְׁטוּת מִן הַכְּתוּב לְעִיל: “וְעִשִׂיתָ
בְּגָדֵי קוֹדֶשׁ גֹּוֹ לְכַבֹּד וּלְתִפְאֶרֶת” –
בְּגָד קְרוֹעַ אֵינוּ “לְכַבֹּד וּלְתִפְאֶרֶת”.

¹⁹ Shemos 28:2.

THE FORBIDDEN COUNT

Seemingly, this explanation might raise a question: In many places,²⁰ the Torah adds a second prohibition so that a person “violates two prohibitions,” or the like. Nonetheless, both prohibitions are written as commandments. Accordingly, why here does the Torah not write explicitly that tearing the robe is prohibited (even though the Torah’s intent is only to point out that this prohibition is to be enumerated among the prohibitions.)

Rashi addresses this issue by writing, “Whoever tears it violates a prohibition, **because this** is enumerated among the Torah’s prohibitions” (and not, “**and this** is enumerated...”). Meaning, the **reason** a person who tears the robe violates a prohibition is because “this is enumerated among the Torah’s prohibitions.” In other words, the reason why a person who tears the robe violates a prohibition is **only** because “this is enumerated among the Torah’s prohibitions.”

In other instances, the Torah adds prohibitions in order to impress upon a person the severity of these prohibitions, so he will more easily avoid transgressing.

In contrast, by teaching that “whoever tears the robe violates a prohibition,” the Torah does not intend for a person to feel that this prohibition is more severe. Rather, the Torah’s intent is to **enumerate tearing the robe** among the prohibitions as an **outcome** of the teaching that “whoever tears the robe violates a prohibition.” Since this prohibition is not meant to make people view this sin more severely, it can be hinted at {and does not need to be spelled out explicitly}.

ז. לכאורה ניתן לשאול על ביאור זה: הלא מצינו בכמה מקומות, שהוסיפה התורה לאו “לעבור עליו בשני לאוין” וכיו”ב, ואעפ”כ כתובים כל הלאוין בסגנון של ציווי – וא”כ אף כאן לכאורה ה” צריך להכתב ציווי מפורש שאסור לקרוע את המעיל (אף שלא בא הפתוב אלא להשמיענו שאיסור זה הוא גם לאו)?

וזאת מיישב רש”י בלשונו “והקורעו עובר בלאו שזה ממנין לאוין שבתורה” (ולא “וזה ממנין לאוין כו”), היינו, “שזה ממנין לאוין שבתורה” הוא טעם על זה ש”הקורעו עובר בלאו” – הסיבה שהקורע עובר על לאו היא רק מפני שהוא “ממנין לאוין שבתורה”:

במקומות אחרים שבהם התורה מוסיפה לאוין, הרי זה כדי שיהא האיסור חמור יותר בהרגש האדם, מתוך כוונה שייקל עליו להמנע מעשיית איסור זה;

משא”כ זה ש”הקורעו עובר בלאו” אינו כדי להגדיל את חומרת האיסור אצל האדם, אלא כוונת התורה כאן היא לכלול את איסור קריעת המעיל ב”מנין הלאוין” – ורק כתוצאה מכך “הקורעו עובר בלאו”; ומאחר שהלאו לא בא להגדיל את חומרת האיסור אצל האדם, די בכתיבתו באופן של רמז.

On this basis we can also understand why Rashi **deviates** from the *Gemara's* wording. The *Gemara* writes, “One who tears one of the priestly garments **incurs lashes**,” while Rashi writes, “Whoever tears the robe **violates a prohibition.**” Rashi’s wording does not emphasize the **severity** of the prohibition of tearing the robe (to the extent that by doing so, a person incurs lashes). On the contrary, “*Lo yikarei’ah*” only implies a prohibition as a consequence of (this prohibition) being “enumerated among the Torah’s prohibitions.”

ובזה יוכן גם מה ששינה רש"י מלשון הגמרא – "המקורע (בגדי כהונה) לוקה" – וכתב "והקורעו עובר בלאו": ההדגשה בלשון רש"י אינה על חומר החטא של קריעת המעיל (עד שחייבים ע"ז מלקות), אלא אדרבה: זה ש"לא יקרע" הוא גם במשמעות לאו, הרי זו רק תוצאה מזה שהאיסור הוא "שזה" ממנין לאוין שבתורה."

8.

ADDING MITZVOS TO MISHKAN CONSTRUCTION

Still, this explanation is still not altogether cogent. Why specifically here does Torah add a prohibition solely in order to enumerate it among the prohibitions? To address this question, Rashi continues: “Likewise, ‘and the breastplate shall not move’; and likewise, ‘they shall not be removed from it,’ mentioned {regarding the Ark’s poles}.” Neither of these verses are the first in which these prohibitions are taught. Accordingly, we can conclude that regarding the construction of the *Mishkan*, the Torah’s intent is to increase the number of prohibitions.

ח. ועדיין אינו מחוור לגמרי: מפני מה דוקא באיסור זה הוסיפה התורה לאו אף ורק כדי שימנה במנין הלאוין? על כן המשיך רש"י והביא בפירושו "וכן לא יזח וכן לא יסורו ממנו הנאמר וכו'" – שבלאוין אלו אין חידוש בעצם האיסור, ומזה רואים אנו שבמלאכת המשכן כו' מגמת הכתוב היא להוסיף במנין הלאוין:

When discussing the breastplate the Torah says,²¹ “They shall attach the breastplate... with a *techeles*²² cord so that it will **remain** above the *ephod's* belt.” Rashi

בנוגע לחושן כתיב "ויירכסו את החושן גו' בפתיל תכלת להיות על חשב האפוד", וכפירוש רש"י: "להיות החושן דבוק אל חשב האפוד" – ומזה

²⁰ See Rashi’s commentary on *Shemos* 34:23 (“**Many commandments...** {in the Torah are stated and repeated, many of them three or four times, in order to increase a person’s liability and to mete out punishment according to the number of prohibitions...}”); *Vayikra* 6:6, 11:44, 23:31.

²¹ *Shemos* 28:28.

²² {A color identified as turquoise or light blue.}

explains, “So that the breastplate will be **attached** to the *ephod*’s belt.” We already know, though, that the breastplate must be **attached** to the *ephod*. Similarly, regarding the Ark’s poles, the Torah says,²³ “The poles shall remain in the Ark’s rings.” That the poles must remain in the Ark’s rings was already clearly commanded.

Nevertheless, Torah adds the **prohibitions**, “it shall not move,” and, “they shall not be removed.” This proves that generally, regarding constructing the *Mishkan* and the priestly garments, the Torah’s intent is to increase the number of prohibitions. Consequently, we have a better understanding of why the Torah writes, “it shall not be torn” (and not, “**so that** it will not tear,”) **solely** to add a prohibition.

9.

HOW TO TEAR

Rashi’s commentary contains wondrous *halachic novellae* {which we will appreciate by prefacing with a ruling of Rambam}. Rambam rules as follows:²⁴

One who tears the robe’s neck opening incurs lashes, as it says, “It shall not be torn.” This applies to all the priestly garments. One who tears them in a destructive manner incurs lashes.

At first glance, Rambam’s implies a distinction between the laws of the robe and the other garments. One who tears the other garments only incurs lashes if he does so “with

יודעים אנו כבר שעל החושן להיות
דבוק אל האפוד; וכן בנוגע לבדי
הארון כתיב “בטבעות הארון יהיו
הבדים” – ומזה ציווי ברור שעל
הבדים להיות בטבעות הארון;

ומזה שהוסיפה התורה את הלאוין “לא
יסורו ממנו” ו“ולא יזח”, מוכח,
שבענין המשכן ובגדי כהונה מגמת
הכתוב הפלית היא להוסיף לאוין;
וממילא בנקל יותר להבין בנדוד את
מה שנקט הכתוב הלשון “לא יקרע”
(ולא “שלא יקרע”) רק כדי להוסיף
לאו.

ט. מ’ענינים מופלאים” ע”ד ההלכה
בפירוש רש”י זה:
פסק הרמב”ם

”הקורע פי המעיל לוקה שנאמר לא
יקרע והוא הדין לכל בגדי כהונה
שהקורען דרוף השחתה לוקה”.

מפשוטות לשון הרמב”ם נמצא, שיש
חילוק בין המעיל לשאר בגדי כהונה:
בשאר בגדי כהונה לוקה רק “הקורען
דרוף השחתה”, אבל “הקורע פי המעיל
לוקה” – בכל אופן.

²³ *Shemos* 25:15.

²⁴ *Mishneh Torah*, “*Hilchos Klei Hamikdash*,” ch. 9, par. 3.

destructive intent,” but one who tears the robe’s neck opening incurs lashes in any case.

The later rabbinical scholars²⁵ explain the Rambam’s position: A person who tears any of the priestly garments incurs lashes based on the proof-text, “You shall not do so....”²⁶ (**This** prohibition only applies to destroying with destructive intent.) In contrast, the source of the prohibition of tearing the robe is, “it shall not be torn,” for which a person is liable to receive lashes in any event.

However, Rashi maintains that according to *pshat*, the Torah repeats, “it shall not be torn,” **not** in order to add another **prohibition**, but rather to enumerate this prohibition “among the Torah’s prohibitions.”

What thus emerges is that Rashi maintains (in his Torah commentary) that no distinction is to be made between the robe and other priestly garments regarding the method of tearing.

10.

THE WINE OF TORAH

From the “wine of Torah”²⁷ in Rashi’s commentary:

Seemingly, we must clarify (in light of the deeper teachings of Torah): Why does Rashi quote the proof-text, “it shall not move,” from

וְכָתְבוּ אֶחְרוּנִים בְּבִיאוֹר דַּעַת הָרִמְבַּ"ם, שְׁחִיב הַמְּלָקוֹת לְקוֹרֵעַ "כָּל בִּגְדֵי כְהוֹנֵה" הוּא מִצַּד הַלָּאוּ "לֹא תַעֲשֶׂוּן כֵּן גו'" (וְלֹא זֶה הוּא רַק בְּ"דֶרֶךְ הַשְׁחָתָה"); מִשָּׂא"כ בְּמַעֲלֵל, חִיב הַמְּלָקוֹת הוּא מִצַּד הַלָּאוּ דְ"לֹא יִקְרַע" – וּבְלֹא זֶה חִיבִים מְלָקוֹת בְּכָל עֲנָן.

אָבֵל לְשִׁטַּת רַש"י בְּפִשְׁטוֹת הַכְּתוּבִים, הוֹסִיף הַכְּתוּב אֶת הַלָּאוּ דְ"לֹא יִקְרַע" לֹא ע"מ לְהוֹסִיף אִיסוּר חֲדָשׁ, אֶלֶּא כְּדֵי לְכוֹלְלוֹ בְּ"מִנְיַן הַלְּאוֹיִן שֶׁבַּתּוֹרָה",

ולפ"ז נִמְצָא, שֶׁלְּשִׁטַּת רַש"י (בְּפִירוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה) אֵין חִילוּק בְּאוֹפֵן הַקְּרִיעָה בֵּין הַמַּעֲלֵל לְשָׂאָר בִּגְדֵי כְהוֹנֵה.

י. מִיֵּנָה שֶׁל תּוֹרָה בְּפִירוּשׁ רַש"י:

לְכַאוֹרָה אֵינוּ מוּבָן (בְּפִנְיֵימִיּוֹת הַעֲנָנִים): מִדּוּעַ הֵבִיא רַש"י רָאִי מִן הַפְּסוּק "וְלֹא יִזַּח" הָאִמּוֹר בְּפִרְשָׁתָנוּ

²⁵ {In the Hebrew original, “Achronim”; literally, “the later ones.” The term *Achronim* refers to the Rabbis of the late 15th century, and on.} *Minchas Chinuch; Tzafnas Paneach al Harambam; Hafla’ah*, “Addenda” (54b); reproduced in *Tzafnas Paneach’s* commentary on Torah, loc. cit.

²⁶ *Devarim* 12:4. {The context is as follows: The previous verses discuss what is required of the Jewish nation upon entering the Land of Israel: “Do away with all the places where the nations whom you are driving out worship their deities.... You must tear down their altars, break up their sacred pillars, burn their *Asherah* trees, and chop down the statues of their deities, obliterating their names from that place.” The following verse, “You shall not do so to Hashem...,” as indicated above, forbids destroying holy objects or garments.}

²⁷ {“*Yeiyno shel Torah*” in the original Hebrew, i.e., the deeper teachings of Torah.}

our *parshah*, **before** quoting the proof-text, “they shall not be removed,” found in the **previous parshah**?

Also, why does Rashi repeat the word, “**vechein** {and likewise}, ‘they shall not be removed’”?

These questions point to the following: The prohibition that “they {the ark’s poles} shall not be removed” provides additional proof beyond the prohibition that “it {the breastplate} shall not move,” and is a greater novelty. Therefore, Rashi mentions “they shall not be removed” after writing, “it shall not move.” For this reason, Rashi repeats “*vechein*.”

The explanation: The prohibition, “it shall not be torn” is not unexpected. It is well understood that damaging the priestly garments is prohibited.

Rashi then continues, “**and likewise**, ‘the breastplate shall not move,’” teaching us that removing the breastplate from the *ephod* is also prohibited, even though doing so is not **destructive**. However, this prohibition, too, is understandable, as the Torah says,²⁸ “Aharon will bear the names of the children of Israel on the breastplate of judgment **on his heart**... as a constant **remembrance** before Hashem.”

In contrast, the rationale for the command that “the poles shall remain in the Ark’s rings, they may not be removed from it”²⁹ is not at all understood. The Ark’s poles were made to carry the Ark from place to place. Why, then, must they **always** remain in the rings? On the contrary! Simply understood, it would have been more sensible for the poles to have been

לפני הרצף מהפסוק “לא יסורו”
שנאמר בפרשה הקודמת?

ועוד קשה: מפני מה הוסיף רש”י שנית
תיבת “וכן לא יסורו כו”?

ומזה מוכן, שהלאו ד”לא יסורו” הוא
חידוש נוסף וגדול יותר מהלאו ד”ולא
יזח”, ולכן הביאו רש”י לאחר “ולא
יזח”, ומטעם זה הוסיף שנית תיבת
“וכן”.

והביאור בזה: הלאו ד”לא יקרע” אינו
חידוש גדול, שתרי דבר מוכן הוא
שאסור לקלקל את בגדי הכהונה.

לאחריו מוסיף רש”י “וכן ולא יזח
החושן”: אף היות החושן מעל האפוד
– אף שאין בכך קלקול – יש בה לאו;
אלא שגם איסור זה ניתן להבנה,
וכהמשך הכתוב שם: “ונשא אהרן את
שמות בני ישראל בחושן המשפט על
לבו גוי’ לזכרון לפני ה’ תמיד”.

משא”כ הטעם לציווי “בטבעות הארון
יהיו הבדים לא יסורו ממנו” אינו מוכן
כלל לכאורה: בדי הארון נעשו ע”מ
שאפשר יהי’ לשאת את הארון ממקום
למקום – וא”כ לשם מה צריכים
הבדים להיות בטבעות הארון תמיד?
אדרבא, בפשטות ראוי ה’ שהכנסת

²⁸ *Shemos* 28:29.

²⁹ {*Ibid* 25:15}

inserted in the rings when a need arose to transport the Ark.

To address this issue, Rashi writes (offering a second proof-text), “likewise, ‘they shall not be removed from it,’ said about the Ark’s **poles**,” indicating that to remove the poles from the rings is also prohibited, **equal** to the prohibition of tearing and destroying the priestly garments.

11.

TORAH MUST TRAVEL

Why, in fact, was it forbidden to remove the poles from the Ark’s rings? *Sefer Hachinuch*³⁰ explains:

We were instructed not to remove the Ark’s poles from the Ark in case the need arose to travel somewhere with the Ark quickly. Perhaps due to the travail and haste we would neglect to ensure that the poles were tightly inserted.... But if the poles remained ready at all times and were never removed from the Ark, they would remain firm.

From this we can glean a wondrous directive relevant to every person’s *avodah*:

The Ark held the tablets, exemplifying Torah. As the *Chinuch* writes:³¹ “The Ark housed the Torah.”

Even a Jew who studies Torah is considered analogous to “an Ark,” for he becomes a place where the Torah resides. He

הבדים בטבעות תיעשה רק כאשר יש צורך לשאת את הארון.

וזהו שכתב רש"י (שנית) "וכן לא יסורו ממנו הנאמר בברי הארון": אף הוצאת הבדים מן הטבעות היא לאו, השנה ממש ללא דקריעת וקלקול בגדי כהונה.

יא. מהו אכן הטעם ש"לא יסורו ממנו"? על כך מבואר בספר החינוך:

"נצטוינו לבל נסיר בדי הארון ממנו פן נהי' צריכים לצאת עם הארון לשום מקום במהירות ואולי מתוך הטרדא והתפזון לא נבדוק פה להיות בדים תקינים כל הצורך כו' אבל בהיותם בו מוכנים לעולם ולא יסורו ממנו יעשו אותן תקינות כו'".

ומזה הוראה נפלאה בעבודת כאו"א:

בארון היו מונחים הלוחות, שנהו ענין התורה, ובלשון החינוך: הארון משפן התורה.

אף יהודי הלומד תורה הוא בְּדוֹגְמַת "הָאָרוֹן" – הוא מקום ו"משפן התורה"; יכול הוא לומר בלבו: בזמן

³⁰ *Mitzvah* 96.

³¹ *Ibid*.

may entertain the following thought, especially if Torah is his occupation: “At the times when I must devote myself to Torah study, I must be entirely invested in study and detached from everything around me. **At that time**, what sense would it make for me to think about another Jew?”

This then is the lesson from the Ark poles: Even when the Ark was in the Holy of Holies, the holiest place in the world (thus, only the *kohen gadol* entered that chamber on Yom Kippur) the poles had to be “**prepared at all times**” in order to **quickly** bring the Ark to wherever it was needed. Moreover, removing the poles from the rings would have been **just as** severe as tearing and damaging the priestly garments!

So, too, regarding the Torah: No matter how invested a Jew is in studying Torah, he must **always** be ready to bring the Torah whenever and wherever it is needed. He should do this “quickly,” bringing Torah to more and more Jewish people.

-From a talk delivered Shabbos parshas Tetzaveh, 5732 (1972)

שְׁצַרְיָהוּ לְהַקְדִישׁ לְלִמּוּד הַתּוֹרָה, וּבְפָרֵט אִם “תּוֹרַתוֹ אֲמַנּוּתוֹ”, הֲרֵי עָלָיו לִהְיוֹת נָתוּן לְגַמְרֵי לְלִמּוּד וּמוֹבְדֵל מִכָּל הַסּוּבָב אוֹתוֹ – וּמָה מְקוֹם יֵשׁ בְּאוֹתָהּ שְׂעָה לְמַחְשָׁבָה אוֹדוֹת יְהוּדֵי אַחֵר?

וְעַל זֶה בָּאָה הַהוֹרָאָה מִבְּדֵי הָאָרוֹן: אֲפִילוּ בְּזִמְנֵי שְׁהָאָרוֹן נִמְצָא בְּקִדְשֵׁי הַקְּדוּשִׁים – הַמְּקוֹם הַמְּקוּדָשׁ בְּיִתְרָה בְּעוֹלָם (וְלִכְּנֹן יָכוֹל לְהַפְגִּס לְשֵׁם רַק הַפֶּה הַגָּדוֹל וְרַק בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים) – גַּם אִזְ צָרִיכִים הַבְּדִים לִהְיוֹת “מוֹכְנִים לְעוֹלָם”, כְּדֵי שְׁנִיפְתָּן יִהְיֶה לְשֵׁאת בְּהֵם אֶת הָאָרוֹן “בְּמַהֲרָת” אֶל הַמְּקוֹם שְׂבוּ הוּא נִצְרָף. וַיִּתְּרָה מִזֶּה: הוֹצֵאת הַבְּדִים מִן הַטְּבָעוֹת שָׁנָה בְּחַוְמַרְתָּהּ לְקַרְיַעַת וְקָלָקוּל בְּגָדֵי כֹהֲנָה!

וְכֵן הוּא בְּעֵנֵי הַתּוֹרָה: עֲמוּקָה כָּכָל שְׂתֵהֵי שְׁקִיעוֹתוֹ שֶׁל יְהוּדֵי בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, לְעוֹלָם צָרִיף הוּא לִהְיוֹת “מוֹכֵן” לְהַבִּיא אֶת הַתּוֹרָה לְכָל מְקוֹם וּבְכָל עֵת שֶׁהַדְּבָר נִצְרָף, וְדוֹקָא בְּאוֹפֵן שֶׁל “מַהֲרָת”, לְעוֹד וְעוֹד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

(משיחת ש"פ תצוה תשל"ב.
לקוטי שיחות חלק טז, תרומה א.
תרגום ללשון הקודש)